

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci žalobce: **J. R.**, nar. ..., bytem M. čp. 11, N., J., zast. Mgr. Lukášem Rothanzlem, advokátem KVB advokátní kancelář s. r. o., se sídlem Teplého 2786, Pardubice, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. října 2016, č. j. SPU 432985/2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět sporu

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Královéhradecký kraj, Pobočky Náchod (dále také jen „Pozemkový úřad“), ze dne 21. 4. 2016, č. j. SPU 105744/2016, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně jím schválil návrh komplexních pozemkových úprav v katastrálním území M. u N. podle zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“).

II. Obsah žaloby

Žaloba obsahovala následující žalobní body:

Žalobce uvedl, že pro něj bylo od samého zahájení procesu pozemkových úprav rozhodující zachování druhu a kvality pozemků v jeho vlastnictví, když zvláštní důraz přitom kladl na zachování výměry orné půdy, kterou logicky považuje nejen z hlediska finančního za nejhodnotnější. Právě významná odchylka mezi původní a novou výměrou orné půdy byla důvodem jeho nesouhlasu s předchozími návrhy pozemkových úprav v daném katastrálním území. Ani poslední návrh schválený napadeným rozhodnutím nepřinesl uspokojivé řešení.

I při zohlednění faktu, že žádal o změnu druhu pozemků p. č. x a p. č. x, k.ú. M. u N., stále přetrvává rozdíl mezi původní a novou výměrou v rozsahu téměř 1.500 m² v „neprospěch“ výměry orné půdy vlastněné žalobcem.

Též některé pozemky, které mají dle návrhu být považovány za ornou půdu a které mají připadnout do jeho vlastnictví, jsou kvalitativně na nižší úrovni. Tak je tomu zejména u navrhovaného pozemku p. č. x, kde je terén částečně svažité a kde je půda značně kamenitá. Do vlastnictví žalobce již naopak nemá patřit žádný pozemek v lokalitě místního názvu „K.“, kde se nachází vysoce kvalitní druhy zemědělských půd. I tyto aspekty je nutno zohlednit, neb se významně dotýkají možnosti hospodaření a výnosů z něj (alternativně z propachtování těchto pozemků). Fakticity zde tedy dle žalobce musí dostat přednost před formální evidencí půdy.

Další – vůči němu negativní – aspekt spočívá v posunu hranice pozemku nyní p. č. x východním směrem, tj. směrem ke stávajícímu zemědělskému areálu, který má být v daném místě dále rozšiřován o posklizňovou linku (neboli zemědělský areál se má značně přiblížit k nemovitostem ve vlastnictví žalobce). Tento posun se jeho práv dotýká jednak v souvislosti s ochranným pásmem zemědělské výroby, které by se při posunu hranic intenzivněji dotklo jeho pozemků, a jednak v souvislosti s plánovanou výstavbou obchvatu M. u N., s jehož vedením mezi pozemky žalobce a daným zemědělským areálem nadále počítá návrh nového Územního plánu N. Zároveň je třeba brát v potaz, že po současné hranici pozemku p. č. x je veden optický kabel, pro který zákonná úprava předpokládá ochranné pásmo. Posun hranice tedy znamená, že takové ochranné pásmo bude případně omezovat toliko žalobce, resp. jím vlastněný pozemek.

Dle názoru žalobce není možné schválit pozemkové úpravy v podobě, kdy jeden vlastník má nést bezprostřední a reálná rizika vyskytující se v dané lokalitě. Právě tento fakt nutně musí spadat do posuzování kritérií přiměřenosti, protože jinak se pozemkové úpravy sice stávající možná formálně bezchybnými, ale fakticky zásadně a nepřipustně zasahují do práv vlastníků.

Nelze proto dle žalobce přijmout, pokud žalovaný omezuje svou přezkumnou pravomoc ohledně rozložení nových pozemků proto, že je na tento aspekt nutné přý nahlížet jako na autorské dílo zpracovatele. Na základě jakých úvah a zejména pak na základě jaké právní úpravy žalovaný k tomuto závěru dospěl, není zřejmé. V

tomto směru se tedy žalovaný nevypořádal se všemi žalobcem namítanými okolnostmi věci a jím vydané rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné.

Z hlediska procesního žalobce nepovažuje za správný závěr žalovaného, že na vyřízení námitek vůči návrhu komplexních pozemkových úprav se neaplikuje zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ustanovení § 27 písm. a) a b) zákona o pozemkových úpravách, na které odkazuje žalovaný, zní následovně: „*Ministerstvo vyhláškou stanoví náležitosti návrhu pozemkových úprav a pravidla postupu při provádění pozemkových úprav.*“ Z tohoto ustanovení pak dle názoru žalobce nelze dovodit širokou výlukou z aplikace správního řádu, jak to činí žalovaný. Samozřejmě pak není možné, aby výlukou ze zákonné úpravy založila sama ministerská vyhláška, coby podzákonný právní předpis.

Zákon o pozemkových úpravách přitom stanovuje odlišnou úpravu (která má přednost před správním řádem) pouze v ustanovení § 8 odst. 1, které se týká námitek k soupisu nároků a nikoli námitek k návrhu pozemkových úprav. V tomto smyslu lze uzavřít, že správní orgány postupovaly nesprávně, pokud námitky žalobce uplatněné vůči návrhu pozemkových úprav nevypořádaly v režimu správního řádu.

Uvedené námitky se opíraly o právní úpravou předpokládaný účel provádění pozemkových úprav (§ 2 zákona o pozemkových úpravách). Významným aspektem též byla provázanost s územně plánovací dokumentací i naplněním cílů a úkolů územního plánování. Uspořádání území, které má být výsledkem řešených pozemkových úprav, takto nepovede přinejmenším v perspektivě žalobce, coby vlastníka bezprostředně dotčených nemovitostí, k jakémukoli zlepšení života v dané oblasti a ani k posílení ochrany životního prostředí a zemědělského půdního fondu.

Navrhl proto, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

K jednotlivým žalobním bodům žalovaný uvedl:

Pro žalobce byly vytvořeny čtyři verze návrhu nového uspořádání pozemků (1. 6. 2015, 30. 7. 2015, 16. 10. 2015 a 13. 11. 2015), avšak s žádnou žalobce nesouhlasil. V žádném nesouhlasu žalobce (24. 6. 2015, 1. 9. 2015, 25. 10. 2015, 8. 12. 2015), ani během projednávání nesouhlasu žalobce dne 25. 6. 2015, nebyl ze strany žalobce uplatněn požadavek na zachování pozemků v lokalitě „K.“.

Jak vyplývá z grafických podkladů, pozemek dle návrhu p. č. x – orná půda o výměře 2,0339 ha, se nachází v místě původního pozemku par. č. x – orná půda o výměře 1,2844 ha. Ze soupisu nároků a soupisu nových pozemků vyplývá, že hodnota původního pozemku p. č. x činí 108.913,98 Kč, hodnota pozemku dle návrhu p. č. x činí 176.287,71 Kč. Průměrná cena pozemku dle návrhu p. č. x činí 8,71 Kč a je o 0,23 Kč vyšší, než průměrná cena původního pozemku par. č. x, která činí 8,48 Kč. Žalobce tedy novým umístěním pozemku dle návrhu p. č. x nebyl nijak

poškozen. Nad rámec uvedeného uvedl žalovaný, že svoji nespokojenost s umístěním pozemku dle návrhu p. č. x sdělil žalobce až v podané žalobě.

Dále žalovaný konstatoval, že z grafických podkladů vyplývá, že obvodové hranice původních pozemků p. č. x a x nebyly v návrhu nového uspořádání vůbec změněny ani nijak posunuty. Tvar a obvod původních pozemků p. č. x a x je naprosto totožný s tvarem a obvodem pozemků dle návrhu p. č. x a x. Je tedy zcela evidentní, že k žádnému posunu hranice pozemku východním směrem nedošlo, a že se sdělení žalobce, že došlo k posunu hranic pozemku p. č. x východním směrem, nezakládá na pravdě. Tato skutečnost je rovněž uvedena v napadeném rozhodnutí žalovaného: „Na místě původních pozemků p. č. x – orná půda o výměře 0,3532 ha a x – TTP – o výměře 0,0370 ha jsou odvolateli navrženy pozemky p. č. dle návrhu x – TTP – o výměře 0,1987 ha a x – ovocný sad o výměře 0,1915 ha.“ Navíc ze soupisu nároků a soupisu nových pozemků vyplývá, že výměra původních pozemků p. č. x a x a výměra pozemků dle návrhu p. č. x a x je naprosto shodná a činí 0,3902 ha.

Ve věci optického kabelu sdělil, že se nejedná o stav nastolený návrhem nového uspořádání pozemků, ale stavem, se kterým žalobce do komplexních pozemkových úprav vstupoval. Také v tomto případě se jedná o novou námitku, neboť průběh optického kabelu nebyl předmětem odvolání a nebyl uveden ani v námitkách k vystavenému návrhu komplexních pozemkových úprav.

Ve věci dalších bodů žaloby, které se týkají posuzování kritérií přiměřenosti, odkázal žalovaný na § 10 zákona o pozemkových úpravách, který tuto problematiku řeší, a na svůj závěr na str. 7 – 8 rozhodnutí.

K názoru žalobce, že správní orgány postupovaly nesprávně, pokud námitky žalobce uplatněné vůči návrhu pozemkových úprav nevypořádaly v režimu správního řádu, odkázal žalovaný na § 24 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách, ve kterém je uvedeno, že *pokud tento zákon nestanoví jinak, postupuje se při řízení o pozemkových úpravách podle správního řádu*. Protože podle § 27 tohoto zákona *ministerstvo vyhláškou stanoví náležitosti návrhu pozemkových úprav a pravidla postupu při provádění pozemkových úprav*. Postup vypořádání připomínek probíhá podle § 17 odst. 4 vyhlášky č. 13/2014 Sb., podle kterého *pozemkový úřad všechny připomínky účastníků řízení uplatněné k vystavenému návrhu pozemkových úprav posoudí, popřípadě je s dotčenými účastníky projedná a s vypořádáním připomínek tyto účastníky písemně seznámí*. Nelze proto dle žalovaného přisvědčit názoru žalobce, že při vypořádání připomínek k návrhu mělo být postupováno podle správního řádu.

Ohledně názoru žalobce ve věci naplnění § 2 zákona o pozemkových úpravách, tj. ke zlepšení života v dané oblasti, k posílení ochrany životního prostředí a zemědělského půdního fondu, účelu pozemkových úprav a provázanosti s územně plánovací dokumentací i naplněním cílů a úkolů územního plánování, odkázal žalovaný na obsah napadeného rozhodnutí na str. 11 – 12 rozhodnutí.

Zdůraznil, že předložený návrh odsouhlasili vlastníci 97,5 % (v napadeném rozhodnutí uvedeno mylně 99,99 %) výměry pozemků řešených ve smyslu § 2 zákona.

Žalovaný proto navrhl závěrem, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když k takovému postupu udělili oba účastníci řízení souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.

Předně uvádí, že všechny nemovitosti, o nichž bude v tomto rozsudku pojednáno, se nacházejí v katastrálním území M. u N.; nebude tedy již z toho důvodu tento údaj u označení nemovitostí dále uvádět.

První žalobní bod se skládal z několika jednotlivých námitek. Nejprve žalobce namítal, že stále přetrvává rozdíl mezi původní a novou výměrou jeho pozemků v rozsahu téměř 1. 500 m² v neprospěch výměry orné půdy jím vlastněné. Tvrdil, že pozemky, které jsou označeny jako orná půda a mají mu být dle návrhu přiděleny do vlastnictví, jsou na kvalitativně nižší úrovni. Jako příklad uvedl pozemek dle návrhu p. č. x. Naopak, žalobce již nebude vlastnit žádný pozemek v lokalitě „K.“, kde je orná půda kvalitní.

Uvedená námitka tedy směřuje do problematiky přiměřenosti kvality, výměry a vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků. Ta je upravena v § 10 zákona o pozemkových úpravách.

Dle jeho odst. 1 navrhne pozemkový úřad vlastníkům pozemků nové pozemky tak, aby odpovídaly jejich původním pozemkům přiměřeně cenou, výměrou, vzdáleností a podle možností i druhem pozemku. Porovnání ceny, výměry a vzdálenosti navrhovaných pozemků s původními pozemky se provádí celkem za všechny pozemky vlastníka řešené v pozemkových úpravách (§ 2).

Dle odst. 2 cena je přiměřená, pokud není ve srovnání s původní cenou vyšší nebo nižší o více než 4 %.

Dle odst. 3 nově navrhované pozemky jsou v přiměřené výměře, pokud rozdíl výměry původních a navrhovaných pozemků nepřesahuje 10 % výměry původních pozemků.

Dle odst. 4 nově navrhované pozemky jsou v přiměřené vzdálenosti, pokud rozdíl ve vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků není vyšší nebo nižší než 20 %. Vzdálenost se měří od bodu dohodnutého na úvodním jednání.

Zákon o pozemkových úpravách tedy stanoví uvedená kritéria a limity, které nesmí být bez souhlasu vlastníků pozemků při návrhu nového uspořádání pozemků překročeny.

K takovému pochybení ze strany správních orgánů v posuzované věci v případě žalobce nedošlo. Z obsahu předloženého správního spisu, který tvoří veškeré podklady nashromážděné Pozemkovým úřadem při přípravě návrhu komplexních pozemkových úprav, je totiž zřejmé následující. Pokud jde o výměru původních a nových pozemků žalobce, činí rozdíl 0,0% (původní i nová výměra činí 5,5282 ha). Pokud jde o kritérium ceny, činí rozdíl mezi původní cenou pozemků a cenou žalobci nově přidělených pozemků +4,0 %, tedy rozdíl je ve prospěch žalobce (původní cena 412.744,58 Kč, nová cena 429.137,48 Kč). Pokud jde o kritérium vzdálenosti, pak rozdíl je znovu ve prospěch žalobce, konkrétně + 1,1 % (původní vzdálenost 491 m, nová vzdálenost 497).

Tyto skutečnosti ověřené krajským soudem tedy potvrzují správnost závěrů žalovaného, který se danou problematikou v napadeném rozhodnutí velmi podrobně zabíral na str. 7 až 8.

Jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, v komplexních pozemkových úpravách je rozhodné s ohledem na požadavky přiměřenosti ceny, výměry a vzdálenosti souhrnné posouzení ceny, výměry a vzdálenosti pozemků vstupujících a zahrnutých do pozemkových úprav s celkovou cenou, výměrou a vzdáleností vyčleňovaných pozemků. Dílčí výkyvy v ceně, vzdálenosti a výměře u jednotlivých pozemků jsou možné, ale nejsou podstatné. Rozhodující je celkový finální stav (rozsudek ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002-86; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a krajských soudů citovaná v tomto rozsudku jsou přístupná na www.nssoud.cz). Stejně tak v rozsudku ze dne 6. 12. 2011, č. j. 1 As 96/2011-143, Nejvyšší správní soud konstatoval, že podmínka přiměřenosti zásahu do vlastnického práva je splněna tehdy, jestliže nové pozemky navržené do vlastnictví vlastníků, kteří s návrhem nesouhlasí, splňují kritéria stanovená v § 10 zákona o pozemkových úradech (přiměřenost kvality, výměry a vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků).

Žádná jiná kritéria, tedy ani žalobcem zmíněná, ovšem nijak nekonkretizovaná, „faktická“, tedy nemohou být v rámci procesu přijímání návrhu komplexních pozemkových úprav zohledněna, tím by správní orgány porušovaly zákon.

Ve světle shora uvedeného jsou tak námitky žalobce ohledně kvality jím izolovaně vyčleněného pozemku dle návrhu p. č. x zcela irelevantní. Navíc, jak správně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, tento pozemek v sobě zahrnuje původní žalobcův pozemek p. č. x, výměra nyní žalobci přiděleného pozemku p. č. x je pouze o něco větší. Stejně tak nelze přihlídnout k námitce žalobce, že mu nezůstal žádný pozemek v lokalitě „K.“. A to bez ohledu na to, že tyto námitky v průběhu přípravy návrhu komplexních pozemkových úprav nevznely.

V rámci tohoto žalobního bodu žalobce dále namítal, že u pozemku p. č. x byla jeho hranice posunuta východním směrem. S tím nesouhlasil jednak proto, že se tím hranice pozemku může v budoucnu přiblížit ke stavbě posklizňové linky, u níž se předpokládá její rozšíření, a k plánovanému obchvatu obce M. u N., jednak proto, že po současné hranici tohoto pozemku je veden optický kabel a posun hranice znamená, že žalobce bude o to více omezován ochranným písmem tohoto kabelu.

Ani tato tvrzení žalobce se ovšem nezakládají na pravdě. Z obsahu správního spisu krajský soud ověřil správnost tvrzení žalovaného, že obvodové hranice původních pozemků p. č. x a p. č. x nebyly v návrhu nového uspořádání vůbec změněny ani nijak posunuty. Ve shodě se žalovaným tedy krajský soud konstatuje, že tvar a obvod těchto původních pozemků je naprosto totožný s tvarem a obvodem navrhovaných pozemků p. č. x a p. č. x (ostatně zcela shodná je i výměra obou dvojic pozemků – 0,3902 ha). K žádnému posunu hranice pozemku p. č. x na východ, směrem k zemědělskému areálu, případně ve vztahu k plánovanému obchvatu obce M. u N. a k umístění optického kabelu, v důsledku přijatého návrhu komplexních pozemkových úprav tedy nedošlo. Uvedená žalobní námitka tak nemůže být důvodnou.

Stejně tak jako tvrzení žalobce v dalším žalobním bodu. Ten byl především vznesen pouze ve velmi obecné rovině. Žalobce vytkl žalovanému, že se odmítl zabývat přezkumem schváleného návrhu komplexních pozemkových úprav ohledně jeho výtek směřujících k rozložení nových pozemků. V souvislosti s tím žalobce konstatoval, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, protože se žalovaný nevypořádal se všemi jím namítanými okolnostmi uvedenými v odvolání.

K odvolacím námitkám týkajícím se dané problematiky žalovaný na str. 8 napadeného rozhodnutí uvedl: *„Konkrétní polohou nově navržených pozemků se odvolací orgán nebude v odvolacím řízení zabývat, neboť podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Na návrh umístění a konkrétních tvarů pozemků je třeba nahlížet jako na autorské dílo zpracovatele, který je držitelem úředního oprávnění k projektování pozemkových úprav. Do této části projektu odvolací orgán nezasahuje, protože se jedná o dlouhodobé vyjednávání konečné varianty návrhu a jeho výsledek nelze posoudit podle žádného obecně platného právního předpisu. Zásah odvolacího orgánu do vlastního návrhu by byl možný pouze v případě, pokud by bylo prokázáno, že nově navrženým stavem došlo k porušení platných právních předpisů nebo že řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí, bylo vedeno v rozporu se zákonem.“*

Krajský soud s těmito závěry žalovaného v zásadě souhlasí. V souvislosti s tím považuje za příhodné připomenout, že řízení o pozemkových úpravách je sice správním řízením, nicméně řízením velmi specifickým, a to s ohledem na jeho předmět (kde jde o změnu vlastnického práva a jiných věcných práv k pozemkům v řádech stovek případů), okruh účastníků (obvykle mnoho desítek osob) i jeho samotný účel. A je to právě účel řízení, který je pro posouzení věci určující. Řízení o pozemkových úpravách je totiž vždy vedeno ve veřejném zájmu a zahajováno je ex officio (viz § 2, § 6 odst. 1 až 3 zákona o pozemkových úpravách). Tento veřejný zájem je pak v uvedeném zákoně (viz § 2) definován tak, že jde o zajištění podmínek pro zlepšení životního prostředí, ochranu a zúrodnění půdního fondu, vodní hospodářství a zvýšení ekologické stability krajiny, jakož i o vytvoření podmínek pro racionální hospodaření vlastníků půdy (zde se veřejný zájem setkává s jednotlivými partikulárními zájmy soukromými).

K povaze tohoto typu řízení se již v minulosti vyjadřoval opakovaně i Ústavní soud, a to např. v rozhodnutí publikovaném ve Sbírce zákonů pod č. 152/1998. Závěry uvedené v tomto plenárním závěru se sice vztahují k předcházející úpravě

pozemkových úprav (viz zákon č. 284/1991 Sb.), jsou však použitelné i za účinnosti úpravy současné, neboť ta je vystavěna na stejných principech. Ústavní soud především konstatoval, že pozemkové úpravy nelze ztotožnit s pojmem vyvlastnění; ve své podstatě se jedná o hromadnou dobrovolnou směnu vlastnických práv dotčených pozemků. Jde nicméně o natolik intenzivní zásah do stávajících vlastnických vztahů k nemovitostem, že při jeho realizaci je nutno uplatňovat ústavní kautely vyplývající z čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, které připouštějí vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva pouze ve veřejném zájmu, na základě explicitního zákonného zmocnění a za odpovídající náhradu.

Zcela souladně s tímto názorem se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002 – 86. Zde (opět ve vztahu k předcházející úpravě) uvedl, že „z vlastního vymezení cíle a účelu pozemkových úprav plyne celková náročnost tohoto procesu, projevující se např. v tom, že se neaplikují lhůty podle správního řádu, jeho náklady platí stát, atd. Posouzení, zda bylo skutečně dosaženo cílů a účelu pozemkových úprav přitom nespadá jen do sféry jednotlivých účastníků, nýbrž celé společnosti, což se projevuje i existencí veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav. Obdobně i z vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav plyne, že podle § 9 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 11 odst. 4) je rozhodující souhlas s navrženými pozemkovými úpravami vlastníky, kteří představují 2/3 výměry půdy dotčené pozemkovými úpravami (nyní vážené hlasy vlastníků alespoň 3/4 výměry půdy pozemků pojatých do pozemkové úpravy). V tomto případě však nezbyvá vlastníkům v menšině, než provedení pozemkových úprav respektovat. A to jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 8 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 10 zákona) ve spojení s § 12 nařízení vlády č. 4/2000 Sb. neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť se sami můžou cítit poškozeni a znevýhodněni. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.“

Uvedené závěry svědčí o nedůvodnosti dané žalobní námitky. Žalovaný v odvolacím řízení přezkoumává, zda obsah schváleného návrhu komplexních pozemkových úprav je v souladu se zákonem a zda byl přijat zákonem předvídaným způsobem. Není ale již oprávněn přezkoumávat vlastní obsah návrhu, tedy právě například problematiku konkrétního rozmístění navrhovaných pozemků v daném území apod. Tím by již nepřípustným způsobem ovlivnil a zasáhl do vůle vlastníků nemovitostí nacházejících se v daném území, která se projevila právě v tom, že jejich zákonem stanovená kvalifikovaná většina s konkrétní podobou návrhu komplexních pozemkových úprav souhlasila.

Další žalobní bod se týkal způsobu vypořádání se s námitkami žalobce coby účastníka komplexních pozemkových úprav vznesenými proti jejich vystavenému návrhu. Pozemkový úřad je vypořádal formou přípisu ze dne 19. 1. 2016.

Žalobce je toho mínění, že tyto námitky měly být vypořádány způsobem, který předpokládá správní řád; podrobněji tuto svoji představu nekonkretizoval. Není tomu tak a to z níže uvedených důvodů.

Dle § 24 odst. 1 zákona o pozemkových úpravách pokud tento zákon nestanoví jinak, postupuje se při řízení o pozemkových úpravách podle správního řádu.

Žalobce má pravdu v tom, že tato výluka je výslovně zakotvena v § 8 odst. 1 tohoto zákona ve vztahu k námitkám, které vlastníci uplatní vůči soupisu nároků. Nelze ovšem přehlédnout existenci § 27 zákona o pozemkových úpravách, dle jehož písm. a) ministerstvo vyhláškou stanoví náležitosti návrhu pozemkových úprav, dle písm. b) pak pravidla postupu při provádění pozemkových úprav. Na základě tohoto zákonného zmocnění přijalo Ministerstvo zemědělství vyhlášku č. 13/2014 Sb., o postupu při provádění pozemkových úprav. Dle jejího § 17 odst. 4 pozemkový úřad všechny připomínky účastníků řízení uplatněné k vystavenému návrhu pozemkových úprav posoudí, popřípadě je s dotčenými účastníky projedná a s vypořádáním připomínek tyto účastníky písemně seznámí. S odkazem na tuto právní úpravu také správní orgány v přezkoumávané věci postupovaly.

Uvedenou problematikou se již v minulosti správní soudy zabývaly. Krajský soud v Ostravě ve svém rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 22 Ca 392/2007-74, dospěl k závěru, že i když zákon o pozemkových úpravách nestanoví u připomínek a námitek k zpracovanému návrhu pozemkové úpravy způsob jejich projednání a vyřízení, je nutno vycházet analogicky z § 8 zákona č. 284/1991 Sb. Tedy ani v případě námitek k návrhu komplexních pozemkových úprav není třeba vydávat rozhodnutí ve smyslu správního řádu, účastníci musí být pouze písemně vyrozuměni o způsobu vyřízení námitek. Konstatoval, že vzhledem k povaze rozhodnutí o pozemkových úpravách a značnému počtu účastníků řízení nelze požadovat, aby se pozemkový úřad zabýval vyřízením všech jednotlivých námitek v odůvodnění rozhodnutí o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav. Účastníky je tak třeba o způsobu vyřízení jejich námitek písemně vyrozumět nejpozději současně s doručením rozhodnutí o schválení návrhu pozemkové úpravy, aby měli možnost zjistit, z jakých skutečností správní orgán vycházel a jakými úvahami se při vyřízení jednotlivých námitek řídil, a na základě toho mohl zvážit případné podání opravného prostředku. Tento postup shledal označený krajský soud souladným se základními zásadami správního řízení vymezenými správním řádem a dostatečným pro garanci práva účastníků řízení na spravedlivý proces. S těmito závěry se zdejší krajský soud plně ztotožňuje a přebírá je za své. Jejich aplikace je dle jeho názoru na místě, i když byly vysloveny již za účinnosti předchozí právní úpravy.

V přezkoumávané věci Pozemkový úřad shora uvedeným požadavkům dostál. Jak už bylo uvedeno, námitky žalobce proti vystavenému návrhu komplexních pozemkových úprav vyřídil přípisem ze dne 19. 1. 2016 doručeným žalobci. Pokud jde o obsah tohoto přípisu, považuje krajský soud za relevantní, že námitky vznesené žalobcem se fakticky týkaly plánu společných zařízení, pro jehož přijetí stanoví zákon o pozemkových úpravách speciální postup. Obsah takto schváleného plánu společných zařízení je pak přebrán do vlastního návrhu pozemkových úprav.

Pro úplnost krajský soud konstatuje, že pokud jde o námitky, které vznášel žalobce v průběhu celého řízení o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav, a jejich vyřizování ze strany Pozemkového úřadu, velmi podrobně se této otázce věnoval žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 8 až 11. Krajský soud neshledal, že by v tomto směru došlo k nezákonnému zásahu do žalobcových práv.

Poslední žalobní námitka byla opět dosti obecná. Žalobce zapochyboval o naplnění účelu provádění pozemkových úprav, jak je vymezen v § 2 zákona o pozemkových úpravách. Přijaté uspořádání území totiž v jeho perspektivě, coby vlastníka bezprostředně dotčených pozemků, nepřispívá k jakémukoliv zlepšení života v dané oblasti a ani k posílení ochrany životního prostředí a zemědělského půdního fondu.

K takto obecně formulované námitce se krajský soud může vyjádřit pouze ve stejné míře obecnosti. Konstatuje tedy, že dané problematice naplnění účelu pozemkových úprav se věnoval žalovaný na str. 11 až 13 napadeného rozhodnutí. K jeho závěrům nemá krajský soud žádných negativních připomínek. Znovu odkazuje na své shora uvedené závěry ohledně charakteru a specifik řízení o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav. Zejména pak na povinnost vlastníka nemovitostí vstupujících do pozemkových úprav akceptovat nově nastolený stav, bylo-li ho dosaženo správným procesním postupem a byly-li současně dodrženy zákonem stanovené podmínky, omezení a regulativy. Samotný nesouhlas účastníka řízení s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkové úpravy nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jejím schválení.

Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu zamítnout, protože nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek a neshledal tak žalobu důvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. listopad 2017

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
R. V.